

[Steen Folke]

tikken, der ellers er Rådets domæne og derved underlagt Rådsbeslutninger, hvor der dog er en mulighed for at nedlægge veto, søger Parlamentet at flytte vægten ned til en fjern forsamling, hvis beslutninger tages ved almindeligt flertal.

Hovedstrategien var lagt an på at ændre ved den automatiske stigning i landbrugsudgifterne, som gennem de noksom bekendte pris- og opkøbsgarantier beslaglægger ca. 70 pct. af budgettet. Parlamentsmedlemmerne forestillede sig, at man allerede i 1981 kunne komme i den situation, at områder, som de er ansvarlige for – og her specielt regional- og socialfonden – måtte skæres ned for at skaffe midler til de såkaldte lovbundne obligatoriske udgifter. Parlamentets medlemmer kunne henvise til bl. a. kommissær Gundelachs redegørelse af 30. oktober 1979, hvor det blev påpeget, at underskud på budgettet ville fremkomme, selv om landbrugspriserne blot blev fastfrosset; grænsen for EFs indtægter var nået.

Hvis besparelser ikke gennemføres, vil 1981-budgettet formentlig nå 138 mia kr. og 1982-budgettet 153 mia kr., og det vil svare til, at EF i 1982 skal disponere over mere end 1 pct. af momsindtægterne.

Den enkle udvej at hæve momsandelen er ikke fremmed for betydelige kræfter i EF. En sådan udvej vil have afsmittende virkning i lignende situationer, være en glidebane i overflyttelse af midler til EF: byrden væltes over på de europæiske lønarbejdere. En forhøjelse af momsloftet skal dog præsenteres og vedtages i medlemslandenes parlamenter, og under indtryk af den voksende kapitalistiske krise viger man tilbage fra at bruge den vej.

Skønt landbrugspolitikken absurditet er erkendt af selv en del af de mest integrationsvenlige EF-tilhængere, er man enige om at fastholde de bærende principper. Der er dog også enighed om, at prisfastsættelserne må ændres, f. eks. ved overskudsbegrænsende prisdifferentiering, medansvarsafgifter og superafgifter for stormejerier, da det som bekendt særlig er inden for mejerisektoren, der er problemer. En konsekvens af, at der ændres ved prisgaranti og opkøb, kan blive, at større mængder bliver eksporteret, og det vil belaste budgettet på anden måde gennem eksportstøtteordningerne.

Men udgiftssiden står over for yderligere udvidelser. For det første skal Grækenland som bekendt optages som medlem i januar 1981. Grækenland er jo et landbrugsland og et meget fattigt landbrugsland. Derfor vil landets tilskud til EF og dets bidrag til momsgrundlaget være yderst beskedent, hvorimod det vil kræve ganske store tilskud for at få priserne op på de øvrige landes niveau. Her kunne man tænke sig, at de vil slå følge med Frankrig og Italien, hvis landbrug i Middelhavsområdet jo ikke har den store fordel af prissystemerne. De kræver i stedet langt større midler til strukturudvikling, som ikke kan undgå at få følger for prisbeskyttelsen i de nordlige områder.

Store nationale modsætninger gør sig stadig gældende, da det på trods af erklæret vilje til integration drejer sig om at styrke egne nationale positioner i forhold til andre lande, inden styrkeforholdet eventuelt kan ændre sig eller er blevet fastholdt i EF-ordninger. F. eks. vil Grækenland formodentlig støtte Frankrig over for England i sådan noget som fårestriden, der gav anledning til en EF-dom, fordi Frankrig lavede importbegrænsninger over for engelsk lammekød, en dom, som Frankrig har vist sig yderst uvillig til at rette sig efter.

Siden 1978 er det lykkedes England gennem devaluering af det grønne pund at opnå 20 pct.s forhøjelse af indtægter til engelsk landbrug med tilsvarende forhøjelser af leveomkostningerne for de engelske lønarbejdere, prisforhøjelser, der også indvirker på importerede landbrugsvarer, og da England er storimportør af fødevarer, har det kendeligt forværret levevilkårene.

På den måde antager landbrugspolitikken også karakter af en slags indkomstpølse vendt mod lønarbejderen, hvad enten det drejer sig om garantipriser inden for EF eller om tilskud til eksport af overskudsproduktionen.

Hertil kommer de skadevirkninger, som en sådan subsidieret eksport kan have i egne, der traditionelt dyrker visse afgrøder. F. eks. har EFs sukkerpolitik ikke alene skabt endnu et bjerg, der er opkøbt og lagret til store omkostninger, men også skabt problemer for tredjelande, bl. a. nogle u-lande.

Også for korn er EF jo et højprisområde, og det er der flere grunde til. En er, at en høj kornpris rammer overproduktion af husdyr-